

Wielkie zainteresowanie pawilonem polskim na Targach Lipskich

BERLIN, 8. 9. Pawilon Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na tegorocznych Międzynarodowych Targach Lipskich budzi powszechne zainteresowanie. W ciągu trzech pierwszych dni trwania targów, pawilon polski odwiedziło przeszło 200 tysięcy osób.

W dniu otwarcia Targów Lipskich odwiedził pawilon polski premier NRD, Otto Grotewohl. Został on powitany w wejściu do pawilonu przez przewodniczącą rządowej delegacji PRL — ministra Handlu Zagranicznego, Konstantego Dąbrowskiego.

Ekspozycja polska na Targach Lipskich zajmująca powierzchnię około 4 tys. m², przy czym połowa tej powierzchni przypada na pawilon kryty.

Na przestrzeni otwartej dominującym elementem dekoracyjnym jest 10-metrowy wysokości młot z godłem państwowym PRL. Przykuwa też wzrok potężnych rozmiarów żuk żelbetonowy o rozpiętości 52 metrów.

Na przestrzeni otwartej ustawiono wzbudzające duże zainteresowanie ekspozycje ciężkiego przemysłu polskiego — maszyny budowlane, rolnicze, górnicze, maszynowe do obróbki drewna, samochody, wagony, lokomotywy itp. Wewnątrz pawilonu znajdują się ekspozycje naszego przemysłu budowy obrabiarek — nowoczesne karuzelówki, szlifiernie, rewolwerówki, specjalne karnie do obróbki kół wagonowych itp. Największym ekspozycją tego działu jest karuzelówka o wadze około 200 ton. Wzdłuż pawilonu skonstruowano model chodnika kopalni węgla o długości 60 metrów, wzdłuż którego biega wagoniki z węglem i koksem.

Niezwykłe bogactwo przedstawia się dział przemysłu lekkiego. Wystawiono tu ekspozycje przemysłu chemicznego, włókienniczego, skórzanego, galanteryjnego, papierowego, drzewnego i papirniczego, precyzyjnego itd.

Wielkim zainteresowaniem odwiedzających w dziale instrumentów i przyrządów cieszy się nowy wynalazek polski — aparat do badania czynności serca. Całość urządzenia polskiego w targach odznacza się pomysłowością rozwiązań kompozycyjnych i w sposób przekonujący ilustruje ogromny rozmach rozwoju przemysłu Polski Ludowej.

W dniu 7 bm. odbyło się na terenie pawilonu polskiego przyjęcie dla zaproszonych gości, po czym nastąpiło wspólne zwiedzanie pawilonu. Na przyjęcie to przybyli m. in.: minister Handlu Zagranicznego NRD — Gregor, minister Przemysłu Lekkiego

Z bratnim narodem bułgarskim łączy nas wspólna walka o trwały pokój

Z przemówienia tow. Dworakowskiego na akademii z okazji 10 rocznicy wyzwolenia Bułgarii

Zebrał się dzisiaj, w dniu 10 rocznicy wyzwolenia Bułgarii, aby dać wyraz gorącemu uczuciu przyjaźni dla bratniego narodu bułgarskiego, uczuciu, które odżywia wszystkich Polaków.

Oba nasze narody, po długich dziesięcioleciach ofiarnej walki przeciw rodnym i obcym ciemiężcom, po latach krwawej walki z okupantem hitlerowskim — uzyskały wolność z rąk wspólnych naszych przyjaciół, z rąk naszych braci radzieckich.

Mija 10 lat od chwili, gdy w naszych krajach lud pracujący ujął władzę i dokonał obrzy-

mich przeobrażeń, które wyzwały niewyczerpane siły twórcze, tkwiące w ludzie, a ongiś marnowane przez kapitalizm.

Bułgaria przekształca się w silny i coraz zamożniejszy kraj przemysłowo — rolniczy, o przewadze wielkiej, spółdzielczej, w coraz większym stopniu zmechanizowanej, socjalistycznej gospodarki rolnej.

Narody nasze zawsze były sobie bliskie. Dopiero jednak wtedy, kiedy poszły one wspólną drogą budownictwa socjalizmu, nawiązałyśmy braterską i owocną współpracę, która szybko rozwija się we wszystkich dziedzinach życia gospodarczego i kulturalnego i służy naszemu, wspólnemu dobru.

Radujemy się z całego serca z wielkiego dorobku 10-lecia bratniej Bułgarii. Radujemy się z jej ostatnich osiągnięć, z uruchomienia pierwszego wielkiego pieca, uruchomienia gigantycznej chemicznej zakładu im. Karola Marksa, z otwarcia największego w Europie mostu na Dunaju.

Z bratnim narodem bułgarskim łączy nas wspólna walka o trwały pokój. Razem radujemy się z pomyślnych wyników tej walki, uwiecznionej w Korespondencji, w Indochinach i ostatnio — odrzu-

nem tzw. europejskiej współpracy obronnej przez parlament francuski.

Z jednakową czujnością śledzimy za gorączkowymi manewrami sił wojny, które w 10 lat po wyzwoleniu naszych krajów z hitlerowskiej niewoli usiłują znów pod różnymi maskami wskrzesić zbrojny Wehrmacht z żądnymi odwetu generałami hitlerowskimi.

Dlatego nasze narody tak gorąco popierają wysunięty przez rząd radziecki projekt ogólnoeuropejskiego paktu bezpieczeństwa — zborowego, który ułatwi pokojowe zjednoczenie Niemiec, uniemożliwi wszelką agresję i otwiera drogę dla szerokiej współpracy gospodarczej i kulturalnej między wszystkimi państwami, niezależnie od różnic ustroju.

W imieniu Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, w imieniu polskich mas pracujących i narodu polskiego życzę bratniemu narodowi bułgarskiemu i jego okrytej chwałą partii komunistycznej dalszych wielkich sukcesów w nowym dziesięcioleciu pracy i walki o rozwój silnej i szczęśliwej, socjalistycznej Bułgarii.

Dziesięciolecie wolności narodu bułgarskiego

W pierwszych dniach września 1944 r. oddziały partyzanckie na rozkaz partii i sztabu wojsk powstańczych — uzgodniony z nacierałą Armią Radziecką — schodzą z gór bałkańskich w doliny. 8 września wojska radzieckie przekraczają granicę Bułgarii. W nocy z 8 na 9 września grupy bojowe wojsk partyzanckich i oddziały wojskowe, które przeszły na stronę wojsk ludowych, opanowały stolicę. Rankiem 9 września 1944 r. radio Sofia ogłasza narodowi bułgarskiemu i światu wieść o obaleniu zleniawionego reżimu monarcho-faszyzmu i powołaniu w Bułgarii władzy ludowej. Bułgaria jest wolna...

10 lat minęło od tego wrześniowego poranka, który przyniósł narodowi bułgarskiemu upragnioną wolność. 10 lat realizacji wielkiego dzieła budownictwa socjalistycznego, dokonywanego przez cały naród pod kierownictwem Bułgarskiej Partii Komunistycznej. W ciągu tych dziesięciu lat Bułgaria przeżyła całą epokę.

Słaba pod względem gospodarczym, będąca krajem o zacofanej technice, nie odkrytych bogactwach naturalnych, krajem zacofanego rolnictwa, krajem drewnianej sochy, krajem biedy i nędzy — taka Bułgaria należy już do bezspornie przeszłości. Na budownictwie pierwszego dymitrowskiego pięciolatki, a obecnie drugiego planu pięcioletniego, wśród strzelających kombinów nowego kombinatu chemicznego im. Stalina, setek nowych małych i średnich fabryk, nowych elektrowni — rośnie i rozwija się Bułgaria. Bułgaria, której naród rozpoczyna nowe życie dziesięć lat temu — 9 września.

Przemieniała na zawsze faszyzowska niewola. Przegrani zostali przez lud jego wyzyskacze, którzy kraj leżący nad Morzem Czarnym i wśród bałkańskich gór przekształcali w surowcową kolonię obcego kapitału — przede wszystkim niemieckiego. Jedynym gospodarzem i panem własnego losu stał się naród. Pod kierownictwem partii klas robotniczej naród bułgarski szybko przezwycięża wieloletnie zacofanie. Bułgaria przekształca się w kraj przemysłowo-rolniczy, w kraj nowoczesny, kraj bardziej zmechanizowanej gospodarki rolnej.

W jednej z dolin górskich, niedaleko Sofii, na tym miejscu, gdzie nieśpiesza sto lat temu ujarzmiony wówczas lud bułgarski zmywał piasek wydobywając ruderę żelazną dla właścicieli kilku prymitywnych pieców hutniczych, feudalna turkowska Hoffer-paszy — dziś dyktuje wielkie pieczę pierwszemu w Bułgarii huty — huty im. Lenina. Stawia ją lud bułgarski wspólnym, ogromnym wysiłkiem realizując cel, jaki postawiła przed nim partia — socjalistyczne uprzemysłowienie kraju. W 1933 r. globalna produkcja przemysłowa Bułgarii była już blisko pięć razy wyższa od produkcji 1933 r. Naród bułgarski w ciągu dziesięciu ubiegłych lat dokonał skoku, znaczącego w jego historii więcej niż wieki: już w 1952 r. bułgarski przemysł ciężki w ciągu 56 dni dawał produkcję równą całej produkcji bułgarskiego przemysłu ciężkiego z 1939 roku!

Od dawna Bułgaria znana była z doskonałymi ogrodnikami i sadownikami. Młoda ich było jeszcze przed pierwszą wojną światową spotkanie pracujących u bawarskich, tyrolskich i czeskich kuzynów, austriackich i węgierskich obszarów. Tu-

łali się po wiejskich drogach Europy wschodniej i środkowej. W „ojczyźnie”, która zajmowała jedno z ostatnich miejsc na świecie pod względem wydajności uprawy ziemi, byli zbyt biedni. W którymś wielkim ludzkiej pracy. Przysparzają sukcesy rolnictwu bułgarskiemu. Dzięki takim, jak oni rolnikom, stojącym na coraz szerszą skalę produkującą, rolnictwo bułgarskie, ziemia bułgarska zaczęła rodzić więcej i lepiej. Z jednego z ostatnich miejsc pod względem wydajności uprawy ziemi wydzignęła się na jedno z pierwszych.

I tak np. globalna produkcja zbóż w Bułgarii w porównaniu z 1939 r. wzrosła w zakresie pszenicy o jedną trzecią, jęczmienia — o 37,4 proc. Największe osiągnięcia mają spółdzielcze i państwowe gospodarstwa rolne. Przykład zespołowego gospodarowania potężnie oddziałuje na wieś bułgarską. Liczba spółdzielczych gospodarstw rolnych wynosi obecnie 2.747, obejmując ponad połowę wszystkich gospodarstw chłopskich i ponad 60 proc. uprawnej ziemi.

Trudno jest chociażby fragmentarycznie dokonać wielkiego bilansu dziesięciolecia wolności narodu bułgarskiego. Trzeba by było opisać, jak bardzo wzrósł poziom życia klasy robotniczej i chłopów. Na samych omiatach cen m. in. żywności, trzeba by było zliczyć 3.862 miliony lewów. Trzeba by było mówić o rozwoju — o buku przemysłu ciężkiego — przemysłu lekkiego. O tym, że na wsi bułgarskiej, która posługiwała się do niedawna drewnianą sochą, w 1953 r. pracowało już ponad 13 tysięcy traktorów, 1.563 kombajny, 5.814 młocarni, 11 tysięcy plugarów traktorowych. I wszędzie trzeba by powiedzieć o tym, że dziesięciolecie Bułgarii wolnej od panowania obszarów, to dziesięciolecie kraju, który zlikwidował analfabetyzm i wkroczył na drogę niebywałego w dziejach swoich rozwoju kulturalnego.

Te wszystkie sukcesy pozwoliły na to, że z trybunu VI Zjazdu Komunistycznej Partii Bułgarii na początku br. padł racjonalny meldunek: „W Bułgarii budowane już zostały podstawy socjalizmu. Stworzone zostały niezbędne warunki dla szybkiego rozwoju kraju na drodze do socjalizmu i dla zdecydowanego podniesienia stopnia życia i poziomu kulturalnego mas pracujących”.

I tak, jak nie do pominięcia był w życiu narodu bułgarskiego wrzesień 1944 r. bez zwycięstw Armii Radzieckiej nad hitlerowskim faszyzmem, tak nie do pominięcia byłby sukcesy narodu bułgarskiego w budownictwie socjalistycznym bez pomocy Kraju Rad, bez współpracy ze wszystkimi krajami obozu pokoju i socjalizmu.

Wszystkie państwa z wielkiej pokojowej rodziny narodów żyjących między Łabą i Pacyfikiem łączyła się myślą o narodowej bułgarskiej w tym najdroższym dla każdego narodu świecie — w obchodzie rocznicy dnia, w którym urosła wolność i stał się gospodarzem własnego kraju. Siemny serdeczne życzenia dalszych sukcesów na drodze do budowania socjalizmu. Serdeczne życzenia nie narodowi bułgarskiemu związany braterską z nim przyjaźnią naród polski.

Zabronić w Austrii „spotkań” i „złotów” pogrobowców Hitlera

WIEDEŃ, 8. 9. W Austrii szerzy się ruch protestacyjny przeciwko propagandzie militarystycznej, która znajduje swój wyraz w „spotkaniach” i „złotach” b. żołnierzy.

Odroczenie „konferencji” dziewięciu

LONDYN, 8. 9. Jak już donosiliśmy, rząd brytyjski zamierzał zwołać do Londynu konferencję dziewięciu państw zachodnich, a mianowicie: Wielkiej Brytanii, Stanów Zjednoczonych, Francji, Kanady, Włoch, Holandii, Belgii, Luksemburga i Niemiec zachodnich w sprawie remilitaryzacji Niemiec zachodnich. Jak podaje Agencja Reuters, rząd brytyjski na specjalnym posiedzeniu w dniu 8 bm. zrezygnował z wysłania oficjalnych zaproszeń na tę konferencję. Jak utrzymują w kołach zbliżonych do rządu brytyjskiego, przyczyną odroczenia konferencji, która miała rozpocząć się 14 bm. w Londynie, jest negatywne stanowisko Stanów Zjednoczonych i Niemiec zachodnich wobec tej konferencji.

W ruchu protestacyjnym biorą udział przedstawiciele najrozmaitszych warstw ludności. Austriacka Rada Obrony Pokoju przesłała ministrowi spraw wewnętrznych oświadczenie, w którym stwierdza, że udział przedstawicieli zachodnio-niemieckich „związanych żołnierskich” w demonstracjach militarystycznych w zachodniej części Austrii jest wyrazem prowokacji. Austriacka Rada Obrony Pokoju domaga się, aby zabronić wjazdu do Austrii przedstawicielom militarystycznym organizacji zachodnio-niemieckich.

„Sekretariat Międzynarodowego Zrzeszenia Prawników-Demokratów opublikował w prasie następujący komunikat: „Sekretariat Międzynarodowego Zrzeszenia Prawników-Demokratów stanowczo protestuje przeciwko ustawie zakazującej działalności w USA partii komunistycznej. Zakaz

Zakaz działalności KP USA stanowi brutalny zamach na zasadę równości obywateli wobec prawa

Protest Międzynarodowego Zrzeszenia Prawników-Demokratów

PARYZ, 8. 9. Jak donoszą z Brukseli, sekretariat Międzynarodowego Zrzeszenia Prawników-Demokratów opublikował w prasie następujący komunikat:

„Sekretariat Międzynarodowego Zrzeszenia Prawników-Demokratów stanowczo protestuje przeciwko ustawie zakazującej działalności w USA partii komunistycznej. Zakaz

ten, wydany z pogwałceniem konstytucji amerykańskiej i wbrew Deklaracji Praw Człowieka, stanowi szczególnie brutalny zamach na zasadę równości obywateli wobec prawa, jest dyskryminacją obywateli. Uchwalenie tej ustawy może mieć te same skutki, jak wydanie analogicznych ustaw, które zapoczątkowały okres hitlerizmu w Niemczech.

Ustawa ta zawiera tak rozciągłe określenie komunisty, że może ona objąć każdego, kto z jakichkolwiek względów dał wyraz niezadowolenu z oficjalnej polityki rządu Stanów Zjednoczonych. Ustawa nie tylko uniemożliwia wszelką opozycję, lecz przyczynia się także do wzmożenia prześladowań pod pozorem zwalczania „nielegalności”, wydaje każdego obywatela amerykańskiego na pastwę samowoli władz.

Prawnicy, wierni ideałom sprawiedliwości i poszanowania podstawowych swobód demokratycznych, są głęboko oburzeni powstałą sytuacją i przesyłają gorące podziwienie obywatelom amerykańskim, którzy w tych trudnych warunkach pozostają wierni swym ideałom wolności i pokoju.

Z entuzjazmem wypowiadają się artyści Teatru Małego o pobycie w Polsce

Pismo „Sovietkaja Kultura”, które ukazało się 7 bm., poświęca specjalną stronę wypowiedziom artystów Teatru Małego na temat ich występów w Polsce.

Główny reżyser teatru, Artysta Ludowy ZSRR K. Zubow, w artykule pt. „Przyjmowano nas jak drogiego gościa” pisze m. in.: — To cośmy widzieli w Polsce przeszło wszelkie nasze oczekiwania. Tętniąca młodością Warszawa, entuzjazm pracy Stalingrodu i Łodzi, powstający z ruin Wrocław, budująca się Nowa Huta — uplastycznili nam wielką siłę twórczą utalentowanego narodu polskiego.

O niezatartych wrażeniach i głębokich przeżyciach artystycznych, doznanych w Polsce, piszą — Artystka Ludowa ZSRR E. Turczaninowa w artykule „Wyjątkowa troska”, artystka B. Garbatow w artykule „Dusza narodu” oraz Artysta Ludowy ZSRR M. Żarow.

W. Z.

ADENAUER GROZI FRANCJI

Zmłodzieńcy Mareylandi na ustach obchodzący deputowani do francuskiego Zgromadzenia Narodowego wielkie zwycięstwo narodu francuskiego i wszystkich sił pokoju na świecie, jakim było odrzucenie układu o „europejskiej wspólnotie obronnej”.

Podczas gdy we francuskim Zgromadzeniu Narodowym rozlegały się dzwiny Marsylianki, wrogowie pokoju w Europie, dla których wynik głosowania był, wedle słów kanclerza bawarskiego Adenauera, „poważnym ciosem”, z nieukrywanym zalem śpiewali nad grobem EWO żałobne requiem. Nie zrezygnowali oni jednak ze swych planów. Żalobne requiem zamienili się wkrótce w falę wściekłości i brutalnych pogrodek pod adresem Francji. Szczególnie donośnie rozległ się w chórze tych pogrodek głos Adenauera. I nie dziwnego, kanclerz Adenauer jest wszak reprezentantem tych agresywnych kół bońskich, które — jak mówili o tym wrócić na zjeździe b. oficerów Wehrmachtu w Monachium — generał Friessner — wizaży z układem o EWO błogie nadzieje na „pokazanie Francuzom, gdzie raki zimują”.

Zaczęło się od wywiadu, jakiego kanclerz Adenauer udzielił angielskiemu dziennikowi „Times”. Kanclerz Adenauer użył za stosowne oświadczenie o wewnętrznym „sprawach Francji”, że jest niezadowolony z przebiegu wydarzeń w tym kraju. Po takim stwierdzeniu parokrotnie zaatakował na ostrą premiera Francji, Mende — „Francja, zarzucając mu „zła wola”, „pragnienie zniszczenia EWO” i twierdząc, iż nie dysponuje on rzekomo większą siłą w Zgromadzeniu Narodowym. „Przedmiotem ataków Adenauera stał się również parlament francuski, któremu — rzec to, mówiąc delikatnie, nie przytębił wobec suwerennego państwa — kanclerz boński wyraził swą niezadowoloność ze sposobu odrzucenia układu o EWO. Wiele jeszcze rzeczy nie podoba się w Francji kanclerzowi bońskiemu. Ze szczególną pasją skrytykował on stanowisko Francji na konferencji genewskiej pięciu wielkich mocarstw, gdzie to, ku wielkiemu żalowi Adenauera, poniosła po-

ważną porażkę dyplomacja amerykańska. Biorąc pod uwagę, że Adenauer oświadczył w zakończeniu swego wywiadu, iż jest przekonany, że układ o EWO „mimo wszystko utrzyma się na świecie” i że „idea europejska istnieje i istnieje będzie nadal”.

Bezczelne oświadczenie kanclerza bońskiego, który, jak oświadczył przewodniczący zachodnio-niemieckiej socjaldemokracji, Ollenhauer, wierzy, że „można traktować Francję jako państwo drugiego rzędu”, spotkało się z ostrą reakcją we Francji. Cała prasa paryska z oburzeniem określiła wypowiedź Adenauera jako „ingerencję bez precedensu w sprawę wewnętrzne Francji” („Monde”).

Wiadomo jednak, że zasiepieni bezsilną wściekłością ludzie nie mają zwyczaju wyciągania trzeźwych wniosków z rezultatów, jakie przynosi ich polityka. Potwierdzeniem tej prawdy było kolejne wystąpienie kanclerza Adenauera, który, nie licząc się z oburzeniem, jakie wywołał w całym społeczeństwie francuskim bezczelny wywiad dla dziennika „Times”, wygłosił przemówienie radiowe, utrzymane w tonie jeszcze bardziej napastliwym wobec Francji.

Na wstępie swego przemówienia kanclerz boński wyraził przekonanie, iż wydaje mu się „rzeczą absurdalną”, aby na losy Europy wpływać mogła decyzja francuskiego Zgromadzenia Narodowego. „Wielki plan historyczny — stwierdził Adenauer — zmierzający do zjednoczenia Europy nie będzie uśmierdony na drodze proceduralnego potraktowania układu o EWO w jednym z parlamentów”. Śledząc go do starego arsenału gróźb i szantażu wobec Francji Adenauer dodał, że rozpoczęły się pertraktacje rządu bońskiego z przedstawicielami Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii w sprawie przywrócenia Niemcom zachodnim „suwerenności” i w sprawie ich remilitaryzacji. Przy czym szczególną wymowę ma stwierdzenie kanclerza bońskiego, że USA „odnośnią się z całkowitym zrozumieniem do aspiracji republiki federalnej”. Tym samym Adenauer ponownie przyznał w swym przemówieniu, że agresywne koła bońskie, ufne w poparcie Waszyngtonu, nie zamierzają liczyć się z wola narodu i

parlamentu francuskiego, który zdecydowanie odrzucił układ o EWO, przewidując odbudowę neo-hitlerowskiego Wehrmachtu.

Nawiązując do nowych ataków wobec Francji, które zajęły sporo miejsca w przemówieniu Adenauera, burzający dziennik francuski „Aurore” pisał: „Należy przypomnieć panu Adenauerowi, że sprawy te dotyczą wyłącznie Francji i że sześciu obywateli kraju nie wolno się do tych spraw wtrącać”. W takim tonie wypowiada się o „gromnym wiekszość prasy francuskiej”.

„Francja dowiodła — pisze o decyzji Zgromadzenia Narodowego, odrzucającej EWO — że „Combat” — że chce decydować o własnych losach, że nie da się sobie narzucić obcej woli, że będzie broniła swych praw do suwerenności. Tym gorzej dla pana Adenauera, jeśli zamierzało go to do tego stopnia, że zupełnie stracił głowę”. Napastliwe wystąpienie kanclerza Adenauera stały się również przedmiotem krytyki części prasy zachodnio-niemieckiej. „Jest rzeczą godną ubolewania — pisze burzliwy „Frankfurter Rundschau” — że kanclerz znalazł się obecnie w jednym szeregu z upartym Li Syn Manem i Czang Kai-szekiem”. A „Die Welt” daje pod rozwagę kanclerzowi bońskiemu powiedzenie, że „mowa jest srebrem”.

Nie trudno dostrzec przyczyn krytyki, z jaką prasa zachodnio-niemiecka przyjęła napastliwe, brutalne wystąpienie Adenauera wobec Francji. Wystąpienia te rzucają bowiem jasne światło na to, jak traktowano by Francję w niedoszłej „europejskiej wspólnotie obronnej”. Oto jeszcze raz potwierdzona została słuszność decyzji Zgromadzenia Narodowego, odrzucającej układ o EWO, godzący w narodowe interesy Francji. Oto jeszcze raz potwierdzona została słuszność decyzji Zgromadzenia Narodowego, odrzucającej układ o EWO, godzący w narodowe interesy Francji. Oto jeszcze raz potwierdzona została słuszność decyzji Zgromadzenia Narodowego, odrzucającej układ o EWO, godzący w narodowe interesy Francji.

Prowokatorzy kuomintangowscy otrzymali należyłą odprawę

MOSKWA, 8. 9. Dziennik „Prawda” zamieścił za korespondencją z Pekinu na temat dotkliwego ciosu, jaki zadała artyleria Chińskiej Armii Ludowej — Wyzwolenie wojskom kuomintangowskim na wyspie Quemoy.

Coraz częstsze prowokacje zbrojne band kuomintangowskich, które okopały się na Taichanie i na chińskich wyspach przybrzeżnych, wywołały w odległości zaledwie 25 kilometrów od wybrzeży chińskich, do organizowania zbrojnych, prowokacji przeciwko Chińskiej Republice Ludowej. Z wyspy tej artyleria wojsk kuomintangowskich niejednokrotnie ostrzeliwała chiński port Amoy i szosy na wybrzeżu.

Oprócz tego wyspa Quemoy była bazą, z której kuomintangowcy przetrucali szpiegów i dywersantów do Chińskiej Republiki Ludowej. Przed kilkoma dniami artyleria wojsk ludowych zadała woj-

skom kuomintangowskim na wyspie Quemoy drugiego cios: O ustalonej godzinie kilkadziesiąt baterii artylerii wojsk ludowych otworzyło ogień do wyznaczonych celów. Cała wyspa stanęła w ogniu potężnych wybuchów. Silne bunkry i fortyfikacje, wznieszone przez kuomintangowców, od kilku lat, zostały zrujnowane z ziemią. Kuomintangowcy ponieśli znaczne straty w ludziach. Bateria kuomintangowców, zarzucono gradem pocisków, nie zdołała dać ani jednego wystrzału. Ostrzelane zostały także kuomintangowscy żołnierze, a kilka innych zostało poważnie uszkodzonych. Prawie całkowicie zniszczony został dotychczasowy port Amoy.

Powodując zbrojne incydenty na wybrzeżach Chińskiej Republiki Ludowej — pisze w zakończeniu korespondent „Prawdy” — bandy kuomintangowscy przysięgają własny grób. Naród chiński jest zdecydowany pokonać kres zbrodniom kilku kuomintangowskich.

PEKIN, 8. 9. Agencja Nowych Chin donosi, że 7 bm. 42 samoloty kuomintangowskie dokonały nalotu na miasto Amoy. Ponadto na Szikien, na południe od Gankianu i Wupu. W Szikien 4 osoby zostały zabite, kilka domów i zburzone dwa domy. W Wupu rano dwie osoby.

Artyleria przeciwlotnicza Armii Ludowej — Wyzwolenie zestrzeliła 3 samoloty i uszkodziła 20 samolotów.

Tegoż samego dnia samoloty kuomintangowskie wtargnęły do obszaru powietrznego Chińskiej Republiki Ludowej nad wyspą Pingtan oraz nad miastami Siandzi i Fuczu w prowincji Fukien.

ZE ŚWIATA

III MIĘDZYNARODOWY KONGRES WALKI Z PARALIZEM DZIECIĘCYM

W Rzymie rozpoczęły się obrady III międzynarodowego kongresu walki z paralizem dziecięcym. W kongresie uczestniczyło około 1.000 delegatów z 47 krajów, w tym przedstawiciele Związku Radzieckiego, Polski i innych krajów demokracji ludowej.

Z KONGRESEM BRITYSKICH ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH 7 bm. na wielomiejscowym posiedzeniu kongresu brytyjskich związków zawodowych w Londynie, w kongresie uczestniczyło około 1.000 delegatów z 47 krajów, w tym przedstawiciele Związku Radzieckiego, Polski i innych krajów demokracji ludowej.

W swoim przemówieniu pominął on polską problematykę zagranicą i ogłosił, że „wobec trudnej sytuacji amerykańskiej klasy robotniczej, Phillips zamierza być przyznac, że bezrobocie w Stanach Zjednoczonych osiągnęło poważne rozmiary”.

PRZEMOWIENIE EISENHOWERA

W dniu 6 bm. w miejscowości Shipingport (stan Pensylwania) solono fundamencie pod budowę pierwszej w Stanach Zjednoczonych drogi atomowej. Solono ją tam, by gotowa za trzy lata. Z tej okazji prezydent Eisenhower wygłosił przemówienie radiowe w Denver. Owiadczył on, że Stany Zjednoczone dąży do porozumienia z sąsiednimi krajami w sprawie utworzenia „organizacji międzynarodowej”, która zajmie się opracowaniem i rozpowszechnianiem nowej techniki atomowej dla celów pokojowych.”

Zwracając uwagę na charakter przemówienia prezydenta Eisenhowera, o „dobrej woli”, że „wobec trudnej sytuacji amerykańskiej klasy robotniczej, Phillips zamierza być przyznac, że bezrobocie w Stanach Zjednoczonych osiągnęło poważne rozmiary”.

Zachodni pranie — pisze „Humanite” — jest parlamentaryzmi francuscy konferencje poświęcone z wysłaniem odpowiednio niemieckich

DULLES KONFERENCJE Z CZANG KAI-SZEKIEM

Jak donosi Agencja United Press, sekretarz stanu USA Dulles, który brał udział w konferencji w Monachium w sprawie „dobrej woli”, że „wobec trudnej sytuacji amerykańskiej klasy robotniczej, Phillips zamierza być przyznac, że bezrobocie w Stanach Zjednoczonych osiągnęło poważne rozmiary”.

DYMIŚJA RZĄDU LIBAŃSKIEGO

Agencja Reutersa podaje, że rząd libański podał się do dymisji. Rząd ten, który przysięgł na „dobrej woli”, że „wobec trudnej sytuacji amerykańskiej klasy robotniczej, Phillips zamierza być przyznac, że bezrobocie w Stanach Zjednoczonych osiągnęło poważne rozmiary”.

Przyjaźń i pomoc Kraju Rad

Nieustannym potokiem płyną przez graniczne stacje przeładunkowe dostawy radzieckich maszyn i urządzeń przeznaczonych dla polskiej gospodarki narodowej. NA ZDJĘCIU: pocąg z radzieckimi dostawami dla naszego przemysłu na stacji granicznej. CAF — fot. Dąbrowski

Własny domek rodzinny

— marzenie, które staje się rzeczywistością

Jest już ich 28. Każdy z nich myślał od dawna o zbudowaniu sobie domku rodzinnego. Mysł wydawała się jednak daleka od realizacji. Dopiero uchwala Prezydium Rządu z czerwca br. w sprawie spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego dała możliwość urzeczywistnienia ich planów.

Tych 28 osób założyło obecnie spółdzielnię mieszkaniową. Postanowili wspólnymi siłami wybudować 14 domków bliźniaczych. 12 pięciorobowych i 18 czterorobowych. Budowę rozpoczyna w marcu przyszłego roku. Już w roku 1955 8 czterorobowych domków będzie gotowych. Spółdzielnia otrzymała już od Wydziału Budownictwa teren pod przyszłe domki — w końcu ulicy Tłackiej i Mostowej.

Przewodniczący zarządu spółdzielni, ob. Maksymilian Antoszkiewicz, tak mówi o zamierzeniach spółdzielców:

Roboty prowadzić będziemy systemem gospodarczym. Każdy członek spółdzielni wniesie swój wkład do budowy. Technicy i inżynierowie budowlani, bo są i tacy wśród nas, oraz inni członkowie — będą bezpośrednio zatrudnieni przy robotach na budowie. To, czego nie będziemy mogli wykonać sami, zrobi ekipa zaangażowanych fachowców.

Obecnie radzimy nad tym, by budowa domków kosztowała nas jak najmniej. Zwrociłoby się już do fachowców z Politechniki Łódzkiej i Wierzbowskiej Szkoły Inżynierskiej o udzielenie nam wskazówek, m. in. w sprawie stosowania materiałów zastępczych. Postanowiliśmy ograniczyć zużycie cegieł; zastąpić ją żużlo-betonem, doskonałym materiałem budowlanym. Już jesienią br. rozpoczynamy próby produkowania we własnym zakresie zastępczych materiałów.

jak załatwiać formalności związane z tego rodzaju budownictwem. Obecni członkowie zarządu Spółdzielni im. 22 Lipca na własną rękę jedździ do różnych miast, do różnych instytucji, w Warszawie, Krakowie, nalegali na Prezydium RN m. Łodzi. Po długich staraniach udało im się załatwić formalności związane z rozpoczęciem budowy.

Sędymy, że Prezydium RN m. Łodzi podejmie kroki, aby uproszczyć tę procedurę.

Nowe wydanie „Kwiatów polskich” Tuwima

Miłośnikom talentu wielkiego naszego poety — Juliana Tuwima, „Czytelnik” sprawił miłą niespodziankę. Nakładem tego wydawnictwa wyszło bowiem z druku i ukazało się już na półkach księgarskich nowe, pełne wydanie poematu „Kwiaty polskie”.

Łącznie z tym wydawnictwem utwory Juliana Tuwima ukazywały się w Polsce Ludowej w nakładzie ok. 620 tysięcy egzemplarzy.

Zakosa

„Plama na honorze”

Czy wiecie, jak to Bolesław Wróbel bronił dobrego imienia łódzkiej tramwajarki? Nie wiecie? No to posłuchajcie.

9 lipca bieżącego roku ukazał się w „Głosie Robotniczym” felieton, napisany na podstawie korespondencji ob. Scigajowej z Ożorkowa. Pisano w nim, że konduktor noszący numer służbowy 2329 pobiera należność, nie wręczając pasażerom biletów. Działo się to na trasie Łódź — Ożorków.

Owym konduktorem okazał się Bolesław Wróbel. Sprawa pozostała sprawą Wróbla i MPK, ale Wróbel żądny był rozgłosu. Czy mu się udało go zdobyć? Na razie — z bohaterem naszego opowiadania, z o dalszych jego dziełach rozstrzygną łódzcy tramwajarze i opinia publiczna.

Bolesław Wróbel uważył się za pierwszego. — Jakim Wróbel, nie przypuszczając, że Scigajowej — tacił się z oburzenia — Ona miała spłamić honor dzielnych łódzkich tramwajarzy! Zmija tę haniebną plamę! Jakim Wróbel. A wy mnie pomóżcie!

Nie odmówili. Poszli wraz z Wróblem zmywać plamę na honorze Korespondentki Scigajowej z domu. — Jakiś, jako że elokwentny, pierwszy uszczęśliwił rozmowę — Dlaczego to obywatelka kuzyna mego opisała w gazecie?

— Bo na to zasłużył — odpowiada Scigajowa.

Wróbel, zorientował się, że z innej beczki trzeba zacząć, przecznie więc prosił, aby odwołać oskarżenie.

Skończyło to nie pomocą, zapropozował, aby „na zgodę” napisać się z nim urodzi Scigajowa odmówiła. Nasz bohater stracił do reszty rezon, ale za to jego krewniak, Józef, jako że najbardziej elokwentny, powiada:

— Gdy będziecie tak wszystkich okłamywać, to jeszcze was kto pobije w ciemnej ulicy! I wyszli. A u Wróbla znów ustąpił duch bohatera i powiada:

— Jakim Wróbel nie przepuszczę... itd. itp.

I pisał Wróbel chętnie „wyjaśnienie” do dyrekcji MPK w Łodzi. Czego tam nie ma, w tym wyjaśnieniu? Są oszczerstwa na korespondentkę Scigajową. Są zarzuty o „plamę na honorze łódzkiej tramwajarki”. Nie ma natomiast ani jednego słowa, prawdy.

Dyrekcja MPK nadesłała do redakcji odpisy „wyjaśnień” i „czekani”, a Bolesław Wróbel czekał się.

— Teraz już będę prawdziwym bohaterem. Zmyłem plamę na honorze łódzkich tramwajarzy, a redakcja już nigdy nie zamieści korespondencji tej... tej Scigajowej!

Czy Bolesław Wróbel dzisiaj będzie się czuł z swego triumfu?

Tu przerywamy opowiadanie. Dalszego ciągu historii o Wróbelu oczekujemy od organizacji partyjnej i dyrekcji MPK w Łodzi.

HAZKA.

Produkcja uboczna... na uboczu

Na początku br. setki fabryk w całym kraju przystąpiły do produkcji ubocznej. Chcąc usprawnić zaopatrzenie ludności w szereg poszukiwanych na rynku artykułów, założyły postawione wykorzystanie odpadki surowcowe do produkcji artykułów gospodarskiego domowego, zabawek i różnych przedmiotów codziennego użytku.

Wówczas to zakłady metalowe z Łodzi po dokładnym przeanalizowaniu swoich możliwości zobowiązały się wyprodukować na rok 1954 szereg artykułów powszechnego użytku, których brak poważnie odczuwano się na rynku. Od tego czasu minęło już kilka miesięcy. Przypatrzmy się, jak ta produkcja z odpadów jest realizowana przez łódzkie przemysły.

DOBRE TYLKO NA PAPIERZE

Głównym dystrybutorem artykułów gospodarstwa domowego na terenie Łodzi i województwa jest „Arged”. Tam też udało się, aby za pomocą informacji, jak w łódzkich fabrykach metalowych przebiega produkcja uboczna. Przedstawiono nam do przejrzania listy urzędowych pism, ścisłej umowy, zawartych między „Argedem” a przemysłem. Z umów tych wynika, że fabryki łódzkie zobowiązują się dostarczać na rynek rury do pieców, okucia do okien, ruszty, spinnacz, zawiasy itp. Niestety, umowy te realizowane są w niewielkim procencie. Tylko kilka zakładów plany na rok bieżący w zakresie produkcji ubocznej wykonało systematycznie. Pozostałe — zawartych umów nie przestrzegają. Liczne monity ze strony „Argedu” nie odnozą skutku. Do takich zakładów, które pomimo podjętych zobowiązań nie dotychczas,

„Argedu” nie dostarczyły, należą: Łódzka Fabryka Zegarów, Łódzkie Zakłady Urządzeń Technicznych, Łódzki Zespół Budownictwa Przemysłowego, Łódzkie Zakłady Wytwórcze Aparatury Telefonicznej, Łódzka Fabryka Maszyn itp.

Odwołaliśmy się do przykładu dwa zakłady, aby na ich podstawie zbadać, dlaczego plany produkcji ubocznej nie są realizowane.

NIE DOTRZYMYMY SŁOWA...

— Stwierdza na początku naszej rozmowy I sekretarz podstawowej organizacji partyjnej w Łódzkiej Fabryce Zegarów, tow. Augustyniak, — Mielimy zamiar produkować 9 asortymentów, a tymczasem wytwarzamy zaledwie jeden, a do produkcji dalszych 3 artykułów przystąpimy dopiero w październiku.

Już w styczniu br. załoga ŁEZ opracowała projekty wyrobów z produkcji ubocznej. W lutym dokumentację techniczną, jak i prototypy nowych artykułów przesłano do zatwierdzenia do Centralnego Zarządu Przemysłu Aparatów Pomiarowych i Optycznych. Po półrocznym oczekiwaniu otrzymano odpowiedź, że część wzorów nie zostanie zaakceptowana.

— To oświadczenie Centralnego Zarządu pokrzyżowało nasze plany — włącza się do rozmowy kierownik zbytu. — Gdyby informacja ta przyszła wcześniej, mogliśmy przestawić się na produkcję innych artykułów. A tak, przez pierwsze i II kwartał wypuściliśmy tylko kilkadziesiąt tysięcy sztuk okuć do centymetrów, których nie możemy upłynnić. Okucia te pobrała miała Fabryka Ceruty „Wojechów” k-Radomska, ale z nich znanym bliżej przyczyn odmówiła ich przyjęcia. Dlatego „Wojechów” nie odebrał zamówionych okuć, nikt nie wie w ŁEZ i nie stał się wyjaśnić tej co najmniej dziwnej zagadki.

Z wypowiedzi kierownika zbytu wynika, że tylko na skutek obiektywnych trudności zakład nie wykorzystuje w dostatecznym stopniu odpadów dla produkcji ubocznej. Bardziej samokrytycznie patrzy na te sprawy I sekretarz, tow. Augustyniak, który przyznaje szczerze, że produkcja uboczna za mało interesuje się kierownictwo zakładów. Wprawdzie jest ona często przedmiotem obrad tak dyrektora, jak i egzekutywu partyjnego, ale samo dyskusowanie bez mobilizowania załogi do tych zadań nie może dać oczywiście żadnych pozytywnych rezultatów.

MOŻLIWOŚCI MAMY DUŻE, ALE...

W wyniku dobrze przeprowadzonej agitacji załoga Łódzkich Zakładów Kinotechnicznych już w grudniu ub. r. zgłosiła 39 wzorów produkcji ubocznej. Były tam m. in. tamki do zdymkowania, serwety, wydrążane do wiśni, podstawki do żelazek, zabawki itp. Z tych liczących projektów weszły do produkcji tylko dwa asortymenty: kołki i wazonki dziecięce do zabawy. Dlaczego nie uruchomiono innych?

— Kiedy pewne wzory, na skutek złego wykonania nie zostały przez dystrybutorów przyjęte, postanowi-

Przez dwa lata ani jednej złotówki za przetrzymanie wagonów nie zapłaciły ZPB im. Stalina w Łodzi

Jesień — ze względu na zwiększone przewozy — to szczególnie trudny okres pracy dla kolejarzy. Wielką pomocą dla kolejnictwa jest właściwe wykorzystanie taboru kolejowego przez korzystające z niego przedsiębiorstwa.

Dobre wyniki na tym odcinku uzyskała służba transportowa Zakładów im. Stalina w Łodzi. Dzięki wzorowemu zorganizowaniu pracy przeciętny czas postoju wagonów przy załadunku i wyładunku został w tych zakładach skrócony o połowę — w stosunku do obowiązujących norm, a wszystkie wagony wykorzystywane są ekonomicznie. Pozwoliło to załogom obniżyć poważnie koszty transportu surowców, opału i towarów gotowych.

M. in. Zakłady im. Stalina od dwóch lat nie zapłaciły ani jednej złotówki z tytułu opłat za przetrzymywanie wagonów.

Dobre wyniki w wykorzystywaniu taboru kolejowego osiągnęła również Zakłady im. Marchewskiego, Dzierżyńskiego, Armii Ludowej i in.

HALINA ŻYŻKA

Przegląd dorobku

bratniej kinematografii

VII Festiwal Filmów Radzieckich

Doroczne festiwale filmów radzieckich, organizowane w Miesiącu Pogłębiającej Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, mają już swoją tradycję.

W czasie trwania festiwali na ekranach naszych kin oglądamy zarówno najnowsze filmy produkcji radzieckiej, jak również te, które wydobły z półki archiwum filmowego.

Tegoroczny festiwal zapowiada się jednak szczególnie interesująco. Zadania, które postawiło przed filmowcami radzieckimi XIX Plenum KPZR, szerokie wciągnięcie do pracy kadr młodych filmowców oraz unowocześnienie bazy technicznej radzieckich wytwórni filmowych spowodowało szybki wzrost produkcji filmów fabularnych, dokumentalnych, oświatowych i rysunkowych. W okresie trwania festiwalu wejść więc na ekrany kin łódzkich wiele ostatnio wyprodukowanych filmów radzieckich.

Największym wydarzeniem tegorocznego festiwalu będzie wyświetlanie wielkiej epopei historyczno-biograficznej „Skanderberg”. Bohaterem tego wspaniałego filmu, nagrodzonego jedną z głównych nagród na Międzynarodowym Festiwalu w Cannes, jest Georg Skanderberg, zwany Skanderbegiem, który w XV wieku przewodził narodowi albańskiemu w jego heroicznej walce przeciwko najazdom tureckim. Imię Skanderberga na długi czas stało się symbolem walki i wiary w zwycięstwo nad zniechęcającym wrogiem. Postać ta ożyła na ekranie dzięki współpracy wybitnych filmowców radzieckich i pracowników młodej kinematografii albańskiej. Scenariusz filmu opracował znany dramatysta radziecki, Michał Papawa. Jego współpracownikami byli młodzi realizatorzy albańscy: absolwent Instytutu Filmowego w Moskwie — reżyser Wiktor Stratoberd, kompozytor, Czech Zafad, plastycy, Stawir Rafael i Genowefa Cheba oraz baletmistrz Pansiot Kanaczi.

Główne role w tym filmie odgrywają artyści albańscy i radziecy. Warto dodać, że narodowy bohater Albanii — Skanderberg jest zarazem

główną postacią w powieści historycznej polskiego pisarza Teodora Tomasa Jeża pt. „O był”. Ciekawie zapowiada się również barwny film pt. „Królowa bał”, oparty na humorystycznym znakomitym piśmie rosyjskiego, Antoniego Czechowa, „Order Anny”. Film ten opowiada o losach córki biednego nauczyciela, która staje się przedmiotem holdów i zalotów złotych młodziarzy oraz odozba carskich salonów. Galeria typów gnijącego środowiska burżuazji rosyjskiej uzupełnia obraz carskiej Rosji, pokazanej w tym filmie w nieubłagany zwiędlały czuchowski satyr.

Zabawne perypetie trójki przyjaciół: zootechnika, architekta i chirurga są treścią wesołej komedii filmowej pt. „Dygnitarz na trawie”, odznaczona „Grand Prix” na festiwalu w Karłowach. W filmie znajdziemy kilka ślicznych piosenek Tichona Chrennikowa.

Borys Gorikow, uczeń gimnazjum, stał się świadomym, zahartowanym w bojach żołnierzem Armii Czerwonej. Borys, jeden z najmłodszych bohaterów proletariackiej rewolucji 1917 roku, jest bohaterem filmu barwnego pt. „Płomienne serce”, zrealizowanego na podstawie powieści Arkadego Gajdara.

Nie zabraknie również filmu, mówiącego o osobistych konfliktach i przeżyciach ludzi radzieckich. Film „W pewnej rodzinie” jest historią kobiety, która odnalazła siebie. Losy opuszczonej przez męża Maryny Wasilenko, a potem jej wielkiej, trwałej sukces — stały się kanwą, na której osnuta została fabuła scenariusza Lidi Kompaniec. Akcja filmu rozgrywa się na tle pięknej i barwnej wsi ukraińskiej.

Zobaczmy również film sensacyjny, poświęcony historii tajemniczego wynalazcy, który miał służyć zbrodni. Wybitny chemik, prof. Steel, wyprodukował pył radioaktywny o ogromnej sile zabijania. Jeden miligram tej substancji potrafił pozbawić życia wszystkie żywe organizmy na przestrzeni jednego hektara. Wynalazek chemika budzi zainteresowanie kół imperialistycznych przygotowanych nową wojnę. O upragnioną próbówkę, zawierającą pył radioaktywny, walczą dwa potężne koncerny. O wynikiach tej walki, o tym, w jaki sposób próci ludzie w Stnach Zjednoczonych potrafili uratować życie Murzynów, przeznaczonych na okrutną śmierć jako „królki doświadczenia”, dowiedzieć się z filmu pt. „Promienie śmierci”.

Oprócz wymienionych powyżej — utrzymamy jeszcze wiele filmów dokumentalnych i rysunkowych, oraz filmy dawnej wyprodukowane. Cechą charakterystyczną nowego programu festiwalowego jest brak filmów czarno-białych. Kinematografia radziecka przeszła obecnie na produkcję barwną. Jest to ogromne osiągnięcie, którym nie może się poszczycić żadna kinematografia na świecie.

Filmy radzieckie, które oglądać będziemy w czasie festiwalu, spełniają wielką rolę polityczną. Wywołują w nas nie tylko głębokie przeżycia artystyczne, lecz przyczyniają się również do zbliżenia ludzi dwóch krajów — Polski i Związku Radzieckiego. Są więc ważnym czynnikiem pogłębiania i umocnienia przyjaźni między dwoma bratnimi narodami.

Nowe filmy produkcji radzieckiej wyświetlać będą w Łodzi kina: „Bałtyk”, „Polonia”, „Wisła” i „Włókniarz”. Ponadto w kinach „Młoda Gwardia”, „Swift”, „Gdynia”, „Przedwiośnie” i „Roma” organizowane będą specjalne przeglądy filmowe poświęcone tematyce młodzieżowej, rozrywkowej, dokumentalnej i historycznej.

M.

Co zobaczymy na scenie WDK

Od dnia 17 bm. na scenie teatralnej WDK odbywać się będą przedstawienia sztuki Chocynowskiego pt. „Ruchome płaski”, wodałwa Losia i Szymańskiego pt. „Tor przeszkód” oraz komedii ukraińskiej Grigorija Kilińskiego Ośmionienko pt. „Szelmienko”, w wykonaniu członków zespołu teatralnego WDK.

Ponadto w WDK odbywać się będą liczne koncerty estradowe, których wykonawcami będą chór i zespoły baletowe, orkiestra mandolinistów, zespoły wokalne WDK oraz zespoły scen łódzkich.

W łódzkich teatrach lalek

Na rozpoczęcie nowego roku szkolnego ulubiony przez dzieci teatr łódzki „Arlekin” przygotował premierę nowej sztuki Iłowskiego pt. „Ciemki ze smoczej skóry”. Pierwszą trzy przedstawienia, z inicjatywą Wydziału Oświaty Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi przeznaczone były dla uczniów klas młodszych.

W okresie Miesiąca Pogłębiającej Przyjaźni Polsko-Radzieckiej teatr znówi widowską autorów radzieckich Rachowskiej „Złota rybka” i Sudarszki „Jasia Rypaka” oraz „Dzielną gród” Gabbe. Ekipa objazdowa „Arlekina”

odwiedzi z tymi sztukami i miasteczka województwa łódzkiego.

Drugi łódzki Teatr Lalek „Pinokio”, który powrócił obecnie z Lublina, gdzie występował na Krajowej Wystawie Rolniczej, wystawi we wrześniu „Dary wiatru północnego” według Sieroszewskiego oraz sztukę Marii Kann „Srebrnogi jelen”. Trzecią sztuką, jaką zobaczą młodzi bywalcy „Pinokia” będzie „Zarodzieńców” Simukowa. Premiera tej sztuki odbędzie się w okresie Miesiąca Pogłębiającej Przyjaźni Polsko-Radzieckiej.

